

konden, waarvan er één in een loden koker werd gesoldeerd. In de tussentijd had Wilhelmina al eens bezorgd gekeken naar de reusachtige steen die moest worden ingemetseld. Beteuterd had ze gevraagd: 'Moet ik dien heelen steen inmetselen?' De burgemeester even van zijn stuk gebracht antwoordde: 'Neen, een klein beetje maar'. Waarop het opgeluchte meisje uit de grond van haar hart gezegd had: 'O, ik dank U wel'. Toen smeerde zij met een kostbare troffel een klein laagje specie in de voeg, waar de koker in geplaatst was. Met de kostbare hamer gaf ze nog drie tikjes tegen de steen, en het karwei was geklaard. De kade in aanbouw was hiermee van Prinsessekade omgedoopt tot Wilhelminakade³³). Men heeft de gedenksteen op de tentoonstelling 'Stadstimmeren' kunnen bekijken.

Op 3 juli 1891, dus al gauw na het eerste bezoek, zijn de koninginnen nog eens terug geweest. Dit was ter gelegenheid van het staatsbezoek van de keizer van Duitsland. Wilhelm II wenste de banden met Nederland wat aan te halen nu de Pruisenhater Willem III dood was. Hij liet zich voorstaan op de plezierige kennismaking die hij als prins ooit met de slechts één jaar oudere prinses Emma van Waldeck-Pyrmont tijdens een verblijf in Zuid-Frankrijk had gehad. Best mogelijk ook dat hij in de dochter van koningin Emma een toekomstige huwelijkspartner zag voor één van zijn talrijke zonen? De regentes beseftte terdege dat dit bezoek delicaat was, gezien de strikte neutraliteit die door Nederland ten opzichte van de grote mogendheden in acht werd genomen. Dat haar door de keizer een rol was toegedacht bij het aanhalen van de Duits-Nederlandse betrekkingen, was Emma die er alles aan gelegen was Nederlands nationale belangen niet te schaden, maar al te duidelijk. Zij liet blijken dat van een bijzondere toenadering tot Duitsland geen sprake kon zijn. Om haar onpartijdigheid te onderstrepen stond Emma erop dat de officiële redevoeringen in het Frans werden gehouden.

Het staatsbezoek verliep overigens naar tevredenheid van zowel het keizerlijk paar als van de Nederlandse regering. In de hoofdstad en de residentie werden de buitenlandse bezoekers toegejuicht. Dat de hulde voornamelijk de regentes en de jonge koningin gold is denkbaar. Rotterdam was bij het bezoek betrokken als plaats van afscheid en vertrek. Burgemeester Vening Meinesz had het gezelschap bij zijn aankomst in het Delftse Poortstation ook in het Frans toegesproken. Toen was een rijtoer naar de Boompjes gevolgd. Op de westelijke hoek daarvan, bij de Terwenakker, was